

??Aquell' Passeig

Una de les errades més comunes dels que no coneixen gaire Manresa és parlar «d'aquella rambla que teniu...». No ho és, una rambla per analogia a la Rambla de Barcelona ?la de les floristes sagarrianes?, és un passeig! O més ben dit: el Passeig. En majúscules. Potser el vial més emblemàtic de la Manresa construïda extramurs, com a mascaró de proa de l'efervescència industrial i comercial de finals del segle XIX.

Il·lustració: Carles Claret i Jaume Gubianas.

En el primer tram, des de fa anys convertit en illa de vianants, s'hi conserven vestigis del passat modernista i de prosperitat noucentista. Passada la plaça de Crist Rei, i amb l'institut Lluís de Peguera com a nova fita, la trama urbana del segle passat s'hi va anar dibuixant amb edificis més moderns, places i interseccions fins a arribar a la Bonavista, projectada pocs anys més tard que l'avinguda amb espai per a vianants de 120 pams, i completada erràticament una centúria després. El Passeig, històricament, ha estat el gran aparador de la ciutat. La passarel·la per on desfilaven modes i misèries; classes benestants ocioses i treballadors apressats; seu de festes populars i manifestacions multitudinàries, o bé la foguera de les vanitats de lladres, pillos i gormands. Ara bé, el temps va començar a deturar-s'hi amb el canvi de segle? El Passeig cada cop és menys emblemàtic?

Tenen raó aquells que diuen que el centre de Manresa s'ha desplaçat cap al sector de les Bases? La degradació del centre històric que l'envolta en part ha començat a filtrar-s'hi? Són preguntes prou pertinents que s'emmarquen en el model de ciutat que voldríem i aquell cap al que, per qüestions socials, comercials i de canvi de models de vida està virant la nostra ciutat. Les entitats i les institucions s'esforcen a concentrar-hi les activitats culturals i tradicionals, i algunes diades com la de Sant Jordi no s'entenen sense el Passeig. Però, alerta! Els temps canvien i s'assagen nous models. A Barcelona ja s'ha decidit esponjar la Rambla i ampliar horitzons per evitar gernacions i facilitar l'activitat comercial, tant de llibreters i floristes, com de la resta d'establiments. Ara, més que mai, el nostre Passeig s'ha convertit en un gresol cultural, però el que molts temem és que, un altre cop per paral·lelisme amb la Rambla, s'acabi convertint en un espai que *ja no sigui*

Manresa: amb un quiosc del Quimet sense arrendatari per no rendible, sense cadires de la Rosita, sense botigues de comerç tradicional o, fins i tot, sense converses en català. Potser serà llavors quan ens adonarem que no hi hem estat a temps i, des d'un record melancòlic, ja estarem parlant d'*aquell* Passeig.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista *El Pou de la gallina* del mes de juliol-agost de 2022. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge *Cent anys d'un Passeig per a tothom*, de Ramon Fontdevila i Subirana.

[/despiece]